

N:o 4.

Ank. till Riksd. kansli den 18 februari 1898, kl. 6 e. m.

Andra Kammarens fjärde tillfälliga utskotts utlåtande n:o 2, i anledning af väckt motion om ändring af § 46 uti instruktionen för medicinalstyrelsen den 2 november 1877.

Af förekommen anledning, hvilken ej torde behöfva här återupprepas, har herr *P. P. Waldenström* uti en till utskottet hänvisad motion, n:o 194, anhållit, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa om sådan ändring i § 46 af ofvannämnda instruktion, att läkare medgäfves rättighet att öfver af medicinalstyrelsen meddelad varning anföra besvär liksom öfver annan bestraffning.

Till stöd härför har motionären åberopat, att det vore en vår svenska samhällsordning genomgående grundsats, att den medborgare, som trodde sig hafva blifvit af underordnad myndighet orätt bedömd, egde rätt att deröfver anföra besvär hos öfverordnad och i sista hand hos Kongl. Maj:t, att emellertid en klass, nemligen läkarne, vore derifrån utesluten, i ty att en läkare, som af medicinalstyrelsen erhöle en varning, om än så oförtjent i sak och amper i form, icke finge deröfver anföra besvär, samt att det icke syntes motionären rimligt, att läkaren ensamt skall vara gent emot medicinalstyrelsen beröfvad en rättighet, som tillkomme, så vidt motionären visste, hvarje annan högre eller lägre embets- och tjänsteman gent emot den myndighet, under hvilken han stode.

Med vitsordande, att, på sätt motionären uppgifvit, läkare enligt angifna § i medicinalstyrelsens instruktion är förhindrad att öfverklaga erhållen varning, kan utskottet icke annat än gifva motionären rätt derutinnan, att fall kunna förekomma, då det måste förefalla ytterst obilligt, att en läkare är beröfvad rättigheten att öfverklaga en erhållen varning, hvilken ju, utom det obehag densamma medför, äfven kan komma att utgöra ett hinder för den varnades framtida befordran samt utöfva menligt inflytande på hans utkomst.

De skäl, som sålunda onekligen tala för åvägabringande af en ändring i det af motionären påpekade förhållandet, borde gifvetvis föranleda bifall till motionärens framställning, derest läkarne verkligen intoge en sådan missgynnad undantagsställning i förevarande fall, som motionären påstått.

Nu är emellertid förhållandet derutinnan helt annorlunda, än motionären föreställt sig, ty med undantag af de ecklesiastika samt måhända äfven de under länsstyrelserna sorterande tjänstemännen och till äfventyrs jemväl några andra enstaka tjänstemannaklasser, äro öfriga svenska tjänstemän i alldeles lika ställning uti ifrågavarande hänseende som läkarne, till bestyrkande hvaraf utskottet tillåter sig exempelvis anföra, att, enligt gällande instruktioner

af den 19 november 1869	för skogsstyrelsen § 66,
„ „ 8 december 1876	„ statskontoret § 19 mom. 4,
„ „ 1 november 1878	„ telegrafstyrelsen § 26,
„ „ 1 november 1878	„ generaltullstyrelsen § 32,
„ „ 14 november 1879	„ kammarrätten § 41,
„ „ 14 november 1879	„ kammarkollegium § 34,
„ „ 27 maj 1881	„ arméförvaltningen § 49 mom. 4,
„ „ 10 november 1882	„ domänstyrelsen,
„ „ 4 juni 1886	„ generalpoststyrelsen §§ 41 och 48 mom. 2,
„ „ 13 december 1889	„ landtbruksstyrelsen § 30,
„ „ 30 oktober 1891	„ kommerskollegium § 31,
„ „ 15 oktober 1897	„ jernvägsstyrelsen § 96,

vederbörande under dessa embetsverk lydande tjänstemän äro förbjudna att anföra besvär öfver dem i tjensten meddelad varning.

Då nu sålunda flertalet svenska tjänstemannaklasser äro beröfvade den rättighet, som motionären vill bereda läkarecorpsen, och då det icke synes utskottet lämpligt att med afseende å denna viktiga principfråga söka åstadkomma en rubbning endast beträffande en enda tjänstemannaklass, får utskottet, på grund jemväl af hvad för öfrigt i saken förekommit, hemställa,

att ifrågavarande motion ej må till någon kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 18 februari 1898.

På utskottets vägnar:

T. Zetterstrand.